

[Finansministeren.]

maal, og jeg tror ogsaa, de to Partiers Medlemmer i Hovedsagen er enige. Der kan maaske fremkomme nogle Misforstaaelser det ene eller det andet Sted, fordi man ikke er klar over, hvad man mener med Inflation, men jeg tror i alt Fald, at der kun er ganske faa Medlemmer, hvis der overhovedet er nogen, indenfor de to Partier, der vil anbefale en bevidst Inflation, gennemført ved at man trykker den danske Kronens Værdi ned i Forhold til udenlandske Værdier. Derimod er jeg sikker paa, at der er mange indenfor disse to Partier, der ligesom jeg kunde ønske, at der kom en Prisstigning paa Verdensmarkedet, og deri vilde se et af de faa Lyspunkter, der kan være i vor Tid. Men det er et Synspunkt, jeg har selv, det er ikke i Modsætning til mit Synspunkt, hvor det gælder om at advare mod en villet Inflation overfor Udlandet.

Det ærede Medlem kom derefter ind paa Spørgsmaalet om den Hjælp, der skulde ydes Landbruget, og mente, at mine Udtalelser om de Nedsættelser af Skatterne, der er vedtaget i Landstinget, havde været for skarpe. Det tror jeg ikke, de var. Jeg tror, at det Lovforslag, der foreligger vedtaget af Landstinget, er et Lovforslag, der, hvis det blev Lov, ikke vilde faa nogen god Betydning i økonomisk Henseende for Danmark og heller ikke være nogen Hjælp til Landbruget, som virkelig betød noget.

Det ærede Medlem siger, at der er dog kun Tale om 40 Mill. Kr., og vi har jo før bevilget 30 Mill. Kr. til Landbruget, og det kunde vel ikke gøre saa stor Forskel, om det er 30 eller 40 Millioner. Nu synes jeg, at i og for sig kan 10 Mill. Kr. godt være en Forskel, der betyder noget; men lad os nu se bort fra det, saa vil jeg sige, at de 30 eller 40 Mill. Kr., som der er Tale om at anvende, anvendes paa en helt forskellig Maade, naar de anvendes efter det Princip, som er lagt til Grund for Krisehjælpen, som den blev vedtaget her, og naar de anvendes efter det Princip, der skulde lægges til Grund for Hjælpen gennem en Nedsættelse af Ejendomsskatterne. Det er en helt anden Maade at anvende Pengene paa, og jeg vil sige — hvad der heller ikke er matematisk, men et umiddelbart Skøn —, at jeg tror, man med 10 Mill. Kr.s Krisehjælp anvendt paa samme Maade som tidligere naar længere, end man gør ved at anvende 40—50 og maaske mange flere Millioner til Lettelse af Skatter.

Det er nemlig en ganske tilfældig Maade, man der hjælper paa. Den velhavende, som ikke trænger til Hjælp, faar

mere, maaske mest, paa den Maade; medens man ved Kriseloven om Hjælp til Landbruget søgte at hjælpe, hvor der skulde hjælpes, og derfor i Virkeligheden fik Pengene til at række langt længere. Det er den store Forskel paa de Principper, som Krisehjælpen hviler paa, og de Principper, det andet Forslag hviler paa, at i det ene Tilfælde søger man med faa Midler at naa saa langt som muligt, i det andet Tilfælde kan man ikke med de Midler, der er stillet til Raadighed, komme nogen videre til Hjælp, fordi de, der trænger mest, kun faar en meget ringe Del.

Hvis det ærede Medlem vil se efter i en Kommune — det ærede Medlem har maaske Anledning dertil — de Lister, som Sogneraadet har over, hvorledes den Hjælp, der er givet til Kommunen, er fordelt ud over Kommunens Beboere, og spørge en af Kommunens Beboere derom, saa vil han sikkert faa at vide, at naar man endelig skulde hjælpe med det Beløb, saa kunde man ikke gøre det paa en stort bedre Maade end ved den Fordeling, der er kommet her. Og hvis han vil spørge den samme Mand: Hvis de samme Penge var givet Kommunen til Nedsættelse af Ejendomsskatterne, hvor langt var De saa naaet? — saa vil Manden sige: Gudfader bevarer, vi var ikke naaet mere end et lille Skridt henad den Vej, hvor vi nu er naaet omtrent til Enden! Det er en stor Forskel.

Det ærede Medlem maa ikke glemme, naar disse to Principper behandles, at de falder ikke sammen med Hensyn til Virke-maade. De er i Virkeligheden helt forskellige, de gaar ud fra hvert sit Synspunkt, og der er for mig ikke nogen som helst Tvivl om, at det Princip, som blev lagt til Grund for Kriselovene, naaede man længst med, naar det gjaldt om at hjælpe Landbruget.

Det er Regeringens Hensigt at søge at arbejde videre paa dette Omraade med Krisehjælp; Regeringen mener, det er nødvendigt, at der bringes yderligere Hjælp til Landbruget. Men lige saa sikkert som det er, at Regeringen mener det, lige saa sikkert er det, at den mener, at Hovedprincipperne i den Lov, der blev vedtaget, er de rigtige, og at det er ved at følge disse Principper, man kommer bedst til Hjælp; og det er Hensigten at søge fremskaffet øgede Midler, saaledes at den Hjælp, der ydes paa denne Maade, kan fortsættes, til Gavn for de Landbrugere, der har mest Trang til Hjælp.

Det er ikke, fordi Regeringen overser, at der er Vanskeligheder for Landbruget,